

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **Ing. V. G.**, proti žalovanému: **Policie České republiky**, Policejní prezidium, se sídlem Praha 7, Strojnická 27, v řízení o žalobě proti rozhodnutí policejního prezidenta ve věcech služebního poměru č. j. PPR-10258-7/ČJ-2011-99KP ze dne 28. 7. 2011,

T a k t o:

- I. Rozhodnutí policejního prezidenta ve věcech služebního poměru č. j. PPR-10258-7/ČJ-2011-99KP ze dne 28. 7. 2011 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 2.000 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se včas podanou žalobou dne 31. 10. 2011 domáhal u Městského soudu v Praze zrušení rozhodnutí policejního prezidenta ve věcech služebního poměru č. j. PPR-10258-7/ČJ-2011-99KP ze dne 28. 7. 2011, kterým bylo změněno rozhodnutí ředitele Policie České republiky, okresního ředitelství Břeclav ve věcech služebního poměru, č. OŘBV-589/2006 ze dne 23. 8. 2006, kterým byl bývalý kapitán Ing. V. G., propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky, takto:

„Podle § 107 odst. 1 zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, ve znění účinném do 31. 12. 2006, (dále jen služební zákon), propouštím ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky kapitán Ing. V. G., neboť byl rozsudkem Okresního soudu Brno-venkov sp. zn. 3 T 74/2004 ze dne 23. 3. 2005, který nabyl

právní moci dne 24. 8. 2005, pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele dle § 158 odst. 1 písm. a) trestního zákona v souběhu s trestným činem vydírání dle § 235 trestního zákona, k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 22 měsíců s podmíněným odkladem na dobu tři a půl roku.

Podle § 108 odst. 2 služebního zákona skončí jeho služební poměr dne doručení rozhodnutí o propuštění.“

Rozhodnutí ředitele Policie České republiky, okresního ředitelství Břeclav ve věcech služebního poměru, č. OŘBV-589/2006 ze dne 23. 8. 2006, bylo vydáno na základě pravomocného služebního hodnocení ze dne 3. 7. 2006, zpracovaného nadřízeným žalobce, kterým byl žalobce vyhodnocen jako nezpůsobilý pro výkon zastávané funkce i jakékoliv funkce v Policii ČR z důvodu ztráty bezúhonnosti. Toto služební hodnocení bylo vydáno na základě rozsudků Okresního soudu Brno-venkov sp. zn. 12 T 563/2003 a sp. zn. 3 T 74/2004 a usnesení Krajského soudu v Brně sp. zn. 8 To 501/2004 a sp. zn. 3 To 259/2005, kterými byl žalobce ke dni 24. 8. 2005 pravomocně odsouzen k trestu odnětí svobody v délce 22 měsíců s podmíněným odkladem výkonu trestu na zkušební dobu 3,5 roku. Ztrátu bezúhonnosti, která je nezbytná nejen pro přijetí policisty do služebního poměru, ale je i podmínkou jeho trvání, bylo lze konstatovat zejména na základě pravomocného rozsudku Okresního soudu Brno-venkov ze dne 23. 3. 2005, sp. zn. 3 T 74/2004, jakož i s přihlédnutím k nedostatkům ve výkonu služby. Rovněž Okresní soud Brno-venkov v uvedeném rozsudku vyslovil, že *„výkon funkce zejména u orgánu Policie bude obžalovanému nejméně po stanovenou zkušební dobu znemožněn právě samotnou ztrátou bezúhonnosti, která je vyžadována pro charakter pracovní funkce spojené s výkonem pravomoci státního orgánu“*.

Rozhodnutí policejního prezidenta ve věcech služebního poměru č. j. PPR-10258-7/ČJ-2011-99KP ze dne 28. 7. 2011 bylo žalobci doručeno fikcí dne 11. 8. 2011, v dalším doručování potom dne 29. 8. 2011. V žalobě podané dne 31. 10. 2011 se žalobce domáhal určení platnosti rozhodnutí policejního prezidenta ve věcech služebního poměru č. j. PPR-10258-7/ČJ-2011-99KP ze dne 28. 7. 2011, jakož i určení povinnosti žalovaného správního orgánu vyplatit žalobci zadržovaný služební příjem ke dni 29. 8. 2011. Žalobce sice podal žalobu v poslední den zákonné lhůty dle dalšího doručování, nicméně byl vyzván k doplnění náležitostí žaloby dle § 71 odst. 1 soudního řádu správního.

V podání ze dne 3. 1. 2012 žalobce podstatným změnil petit a domáhal se zrušení rozhodnutí policejního prezidenta ve věcech služebního poměru č. j. PPR-10258-7/ČJ-2011-99KP ze dne 28. 7. 2011, jakož i určení povinnosti žalovanému vyplatit žalobci zadržovaný služební příjem. Jako důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí nově uváděl jeho zmatečnost, nezákonnost a nepřezkoumatelnost. Tvrdil, že rozhodnutí ředitele Policie České republiky, okresního ředitelství Břeclav ve věcech služebního poměru, č. OŘBV-589/2006 ze dne 23. 8. 2006, bylo jako nezákonné zrušeno a doposud je nikdo neobnovil, resp. bylo nahrazeno rozhodnutím Krajského ředitelství Policie České republiky Brno, které bylo opakovaně jako nezákonné zrušeno.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 13. 3. 2012 navrhl žalobu zamítnout a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Městský soud v Praze nařídil ve věci jednání, které se konalo dne 13. 2. 2014, při němž účastníci řízení setrvali na svých dříve písemně vyjádřených stanoviscích.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Ze správního spisu soud zjistil, že je zde založen rozsudek Okresního soudu Brno-venkov ze dne 23. 3. 2005, sp. zn. 3 T 74/2004, který nabyl právní moci dne 24. 8. 2005. Tímto rozsudkem byl žalobce uznán vinným ze spáchání trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a) zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, v tehdy účinném znění (dále jen „trestní zákon“, s účinností od 1. 1. 2010 nahrazen zákonem č. 40/2009 Sb., trestní zákoník) a byl za tento a sbíhající se trestné činy zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 trestního zákona a vydírání podle § 235 odst. 1 trestního zákona (kterými byl pravomocně uznán vinným rozsudkem Okresního soudu Brno-venkov ze dne 8. 10. 2004, sp. zn. 12 T 563/2003) odsouzen k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 22 měsíců. Výkon trestu byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 3,5 roku. Z uvedeného rozsudku okresního soudu vyplývá, že trestný čin, pro který byl uznán vinným, žalobce spáchal tím, že dne 23. 8. 2000 kolem 20:30 hod., dne 25. 8. 2000 mezi 16:20 a 16:50 hod. a v přesně nezjištěný den měsíce září či do 16. 10. 2000 jako vyšetřovatel Policie ČR, Okresního úřadu vyšetřování Břeclav, po skončení výsledku obviněnému přikázal, aby se vyslékl do naha, a poté jej osahával na zádech, zadku, varlatech a přirození, jakož i požadoval po obviněném zajištění porno časopisů. Trestného činu vydírání se dopustil v dubnu 2002. Ze spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že rozhodnutími správního orgánu prvního stupně ze dne 12. 8. 2002 a ze dne 4. 11. 2002 byl žalobce zproštěn výkonu služby.

Ze správního spisu soud dále zjistil, že rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 6. 1. 2004, č. OŘBV-1/2004, byl žalobce propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie ČR na základě § 107 odst. 1 služebního zákona pro porušení povinnosti stanovené zvláštním omezením ve smyslu ustanovení § 152 odst. 2 písm. b) téhož zákona, z důvodu, že byl zapsán v živnostenském rejstříku fyzických osob jako osoba samostatně výdělečně činná. Rozhodnutím žalovaného ze dne 23. 3. 2004, č. SJMK-278/2004 bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 6. 1. 2004 a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Poté, co bylo rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 3. 2004 zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 24. 4. 2006, č. j. 29 Ca 105/2004 – 29, a to na základě závěru krajského soudu, že pouhá žádost o vydání živnostenského listu a jeho získání bez faktického provozování živnosti nemůže znamenat porušení § 152 odst. 2 písm. b) zákona o služebním poměru, neboť podle tohoto ustanovení musí mít policista souhlas služebního funkcionáře nikoliv k získání živnostenského oprávnění, ale k provozování živnosti či účasti na živnostenském podnikání, bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 6. 2006, č. 12-OSP/2006, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 6. 1. 2004 zrušeno, a nabytím právní moci tohoto rozhodnutí dne 3. 7. 2006 byl služební poměr žalobce obnoven.

Ze správního spisu soud zjistil, že je zde založeno služební hodnocení příslušníka Policie České republiky ze dne 3. 7. 2006, podle jehož závěrů je žalobce nezpůsobilý pro výkon zastávané funkce a je nezpůsobilý vykonávat jakoukoliv funkci v Policii ČR. Rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 8. 2006, č. 14 – OSP/2006, bylo zamítnuto odvolání žalobce proti tomuto služebnímu hodnocení a služební hodnocení bylo potvrzeno. Poté, co služební hodnocení nabylo dne 18. 8. 2006 právní moci, bylo vydáno pro zde projednávanou věc výchozí rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 23. 8. 2006, č. OŘBV-589/2006, kterým byl žalobce podle § 106 odst. 1 písm. c) služebního zákona propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky. Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 11. 2006, č. 15 – OSP/2006, které je předmětem nyní prováděného soudního přezkumu, bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 23. 8. 2006 a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Podle § 106 odst. 1 písm. c) až e) služebního zákona policista může být propuštěn ze služebního poměru, jestliže c) je podle závěrů služebního hodnocení nezpůsobilý vykonávat jakoukoliv funkci v policii, d) porušil služební přísahu tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst policie, e) byl pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Podle odst. 3 věty první téhož ustanovení o propuštění z důvodů uvedených v odstavci 1 písm. c), d) a e) může být rozhodnuto pouze do dvou měsíců ode dne, kdy služební funkcionář důvod propuštění zjistil, nejpozději však do jednoho roku ode dne, kdy tento důvod vznikl; v těchto lhůtách musí být rozhodnutí policistovi též doručeno.

Podle § 107 odst. 1 služebního zákona policista bude propuštěn ze služebního poměru, porušil-li povinnost stanovenou zvláštním omezením (§ 152) nebo pozbyl-li státního občanství České a Slovenské Federativní Republiky, anebo jestliže byl pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin.

Podle 108 odst. 2 služebního zákona při propuštění končí služební poměr uplynutím dvou kalendářních měsíců následujících po dni doručení rozhodnutí o propuštění, pokud se služební funkcionář a policista nedohodnou na době kratší.

V inkriminované věci byl žalobce rozhodnutím ředitele Policie České republiky, Okresního ředitelství Břeclav ve věcech služebního poměru ze dne 23. 8. 2006, č. OŘBV-589/2006, podle § 106 odst. 1 písm. c) služebního zákona, (který byl s účinností od 1. 1. 2007 nahrazen zákonem č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů), propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky pro nezpůsobilost vykonávat podle závěrů služebního hodnocení jakoukoliv funkci v policii z důvodu ztráty bezúhonnosti. Žalobce byl naposledy zařazen ve funkci policejního inspektora u Okresního ředitelství Policie ČR Břeclav, Služba kriminální policie a vyšetřování, Oddělení hospodářské kriminality, 2. skupina hospodářské kriminality. Rozhodnutím ředitele Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, ze dne 1. 11. 2006, č. 15–OSP/2006, bylo zamítnuto odvolání žalobce mj. s tím, že důvody k jeho propuštění jsou dány. Krajský soud v Brně však vyhověl žalobcově podání a rozsudkem ze dne 8. 12. 2008, č. j. 29 Ca 357/2006 – 37, rozhodnutí o odvolání zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 30. 12. 2009, č. j. 4 Ads 47/2009–72, tento rozsudek zrušil pro nepřezkoumatelnost a věc vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud v Brně poté znovu rozsudkem ze dne 8. 12. 2008, č. j. 29 Ca

357/2006–37, rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 11. 2006, č. 15 – OSP/2006, zrušil pro nezákonnost a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud v Brně poté znovu rozsudkem ze dne 8. 12. 2008, č. j. 29 Ca 357/2006–37, rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 11. 2006, č. 15 – OSP/2006, zrušil pro nezákonnost a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud v Brně konstatoval, že žalobce byl propuštěn ze služebního poměru podle § 106 odst. 1 písm. c) služebního zákona na základě služebního hodnocení, které konstatovalo jeho nezpůsobilost vykonávat jakoukoliv funkci v policii, přičemž toto služební hodnocení bylo vydáno zejména na základě pravomocného odsouzení žalobce pro úmyslné trestné činy zneužívání pravomoci veřejného činitele a vydírání. Jednalo se tedy o důvody, pro které lze policistu propustit primárně na základě § 107 odst. 1 *in fine* služebního zákona postupem správních orgánů v rozhodované věci došlo k obcházení zákona, když byl aplikován jiný než zákonem stanovený propouštěcí důvod. Na propuštění žalobce ze služebního poměru nemělo být aplikováno ustanovení § 106 odst. 3 písm. c) zákona o služebním poměru, neboť nosným důvodem služebního hodnocení bylo jednání, které explicitně postihuje ustanovení jiné, a sice § 107 odst. 1 *in fine* zákona o služebním poměru.

Kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 10. 5. 2010, č. j. 29 A 11/2010–92, podanou žalovaným zamítnul Nejvyšší správní soud rozsudkem č.j. 4 Ads 112/2010–119.

Nejvyšší správní soud potom v rozsudku č. j. 4 Ads 112/2010–119 přisvědčil žalovanému v tom, že příslušný služební funkcionář se o pravomocném odsouzení žalobce dozvěděl dne 14. 10. 2005, tedy v mezidobí od vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 6. 1. 2004, kterým byl žalobce propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie ČR, do obnovení služebního poměru dne 3. 7. 2006 na základě rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 6. 2006, kterým bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 6. 1. 2004 zrušeno. Nejvyšší správní soud je ovšem nucen označit za nesprávné tvrzení stěžovatele, že po obnovení služebního poměru nebylo možné propustit žalobce podle ustanovení § 107 odst. 1 služebního zákona, a to pro marné uplynutí prekluzivní lhůty stanovené v odst. 2 téhož ustanovení, a využití služebního hodnocení bylo proto jediným zákonným způsobem, jak žalobci znemožnit výkon funkce veřejného činitele v souladu s rozsudkem soudu v trestním řízení. Služební funkcionář postupoval správně, pokud po obnovení služebního poměru činil bezodkladně potřebná opatření k zabránění žalobci ve výkonu funkce veřejného činitele. To ovšem nic nemění na závěru, že pokud byl žalobce rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 23. 8. 2006, č. OŘBV-589/2006, propuštěn ze služebního poměru podle § 106 odst. 1 písm. c) služebního zákona základě služebního hodnocení, konstatujícího jeho nezpůsobilost vykonávat jakoukoliv funkci v policii, přičemž toto služební hodnocení bylo vydáno především na základě pravomocného odsouzení žalobce pro úmyslné trestné činy zneužívání pravomoci veřejného činitele a vydírání, byl aplikován jiný důvod propuštění, než aplikován být měl. Jak správně konstatoval krajský soud, skutečným důvodem propuštění byl pravomocný rozsudek Okresního soudu Brno-venkov ze dne 23. 3. 2005, sp. zn. 3 T 74/2004, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele a vydírání a odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody. V případě žalobce se tedy jednalo o důvody, pro které bylo nutné policistu propustit na základě § 107 odst. 1 *in fine* a nikoliv na základě § 106 odst. 1 písm. c) služebního zákona.

Nejvyšší správní soud poukázal na rozsudek ze dne 28. 11. 2008, č. j. 4 Ads 82/2007–95, a zdůraznit, že prekluzivní lhůta podle § 107 odst. 2 služebního zákona v předmětné věci nepočala běžet již dne 14. 10. 2005, kdy se příslušný služební funkcionář dozvěděl o

pravomocném odsouzení žalobce, nýbrž teprve dne 3. 7. 2006, kdy došlo k obnovení jeho služebního poměru. Teprve dnem obnovení služebního poměru žalobce totiž nastal důvod pro jeho propuštění ze služebního poměru, a teprve tímto dnem proto započal běh dvouměsíční subjektivní prekluzivní lhůty pro vydání rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kterým byl žalobce propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie ČR, bylo vydáno dne 23. 8. 2006 a téhož dne bylo žalobci jako dotčenému policistovi doručeno, toto rozhodnutí tedy bylo vydáno v souladu s požadavky § 107 odst. 2 zákona o služebním poměru, když dvouměsíční subjektivní prekluzivní lhůta by uplynula teprve v pondělí 4. 9. 2006. Včasnost vydání rozhodnutí však nemohla mít žádný vliv na povinnost služebního funkcionáře propustit žalobce ze služebního poměru na základě ustanovení § 107 odst. 1 *in fine* a nikoliv podle § 106 odst. 1 písm. c) služebního zákona, jak služební funkcionář nesprávně učinil. Propuštěním ze služebního poměru na základě negativního služebního hodnocení by mohlo za okolností jako ve zde projednávané věci docházet k umělému prodlužování lhůt pro propuštění policisty ze služebního poměru.

Obiter dictum Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 4 Ads 112/2010–119 se pozastavil nad úvahou krajského soudu, že pokud byl policista odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, je na jeho propuštění třeba aplikovat § 106 odst. 1 písm. e) služebního zákona, a naopak, pokud byl policista odsouzen toliko k podmíněnému trestu odnětí svobody, je třeba použít ustanovení § 107 odst. 1 *in fine* téhož zákona. Takový výklad je velmi problematický, a to z toho důvodu, že zatímco odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody je bezpochyby přísnější formou potrestání, ustanovení § 106 odst. 1 písm. e) služebního zákona, které by na něj podle krajského soudu mělo být výhradně aplikováno, je třeba hodnotit jako méně přísné. Dispozice normy § 106 odst. 1 písm. e) služebního zákona ponechává prostor pro správní uvážení, stanovíc toliko, že *policista může být propuštěn ze služebního poměru*. Naproti tomu dispozice § 107 odst. 1 služebního zákona žádný prostor pro úvahu správního orgánu nevytváří a bezpodmínečně stanoví, že *policista bude propuštěn ze služebního poměru*. Odlišnou formulaci hypotézy § 106 odst. 1 písm. e) služebního zákona, která je omezena na pravomocné odsouzení *pro úmyslný trestný čin k nepodmíněnému trestu odnětí svobody*, oproti obecnější hypotéze normy § 107 odst. 1 služebního zákona, která váže propuštění na skutečnost, že policista byl *pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin*, nelze podle názoru Nejvyššího správního soudu chápat jako vylučující se alternativy, nýbrž ustanovení § 107 odst. 1 služebního zákona je třeba vztáhnout jak na pravomocné odsouzení nepodmíněné, tak i podmíněné. Rozdíly mezi oběma ustanoveními je podle zdejšího soudu třeba odvíjet nikoliv od skutečnosti, zda policista byl pravomocně odsouzen k nepodmíněnému či podmíněnému trestu odnětí svobody, nýbrž především v běhu prekluzivní lhůty, když v případě aplikace § 106 je oproti § 107 zakotvena též zpřísnující jednorozměrná prekluzivní lhůta objektivní, v případě § 107 služebního zákona toliko dvouměsíční lhůta subjektivní, bez ohledu na to, kdy důvod propuštění vznikl.

Městský soud v Praze při přezkoumání napadeného rozhodnutí byl vázán závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 16. 3. 2011, č. j. 4 Ads 112/2010–119, a proto postupoval v jeho intencích.

Ze správního spisu soud zjistil, že dne 1. 6. 2011 bylo žalobci doručeno vyrozumění Poradní komise policejního prezidenta ze dne 19. 5. 2011, jímž byl poučen o dalším postupu ohledně jeho odvolání proti rozhodnutí ředitele Policie České republiky, okresního ředitelství

Břeclav ve věcech služebního poměru, č. OŘBV-589/2006 ze dne 23. 8. 2006, a to že podle § 194 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, věc projedná senát poradní komise policejního prezidenta. Současně byl podle § 174 téhož zákona poučen o právech účastníka řízení.

Poté byla žalobci dne 13. 7. 2011 doručena výzva Poradní komise policejního prezidenta ze dne 8. 7. 2011, jímž byl poučen podle § 174 a 172 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., jakož i o právu nahlížet do spisu před vydáním rozhodnutí, navrhopat doplnění.

Vyjádření žalobce bylo žalovanému doručeno dne 19. 7. 2011, podané k poštovní přepravě v Břeclavi dne 14. 7. 2011, v němž uváděl, že „je na dovolené mimo republiku, ve stanovené lhůtě se nemůže vyjádřit k dopisu, který nečetl, nesouhlasí s původním sdělením náměstka policejního prezidenta, že od roku 2006 není policista, žádal o zaslání spisového materiálu na územní odbor PČR Břeclav plk. K. nebo plk. C. s tím, že až do 20. 7. 2011 je mimo republiku“.

Následně potom policejní prezident vydal rozhodnutí ve věcech služebního poměru č. j. PPR-10258-7/ČJ-2011-99KP ze dne 28. 7. 2011, kterým bylo změněno rozhodnutí ředitele Policie České republiky, okresního ředitelství Břeclav ve věcech služebního poměru, č. OŘBV-589/2006 ze dne 23. 8. 2006, kterým byl bývalý kapitán Ing. V. G., propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky, takto:

„Podle § 107 odst. 1 zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, ve znění účinném do 31. 12. 2006, (dále jen služební zákon), propouštím ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky kapitán Ing. V. G., neboť byl rozsudkem Okresního soudu Brno-venkov sp. zn. 3 T 74/2004 ze dne 23. 3. 2005, který nabyt právní moci dne 24. 8. 2005, pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele dle § 158 odst. 1 písm. a) trestního zákona v souběhu s trestným činem vydírání dle § 235 trestního zákona, k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 22 měsíců s podmíněným odkladem na dobu tři a půl roku.

Podle § 108 odst. 2 služebního zákona skončí jeho služební poměr dne doručení rozhodnutí o propuštění.“

Rozhodnutí policejního prezidenta ve věcech služebního poměru č. j. PPR-10258-7/ČJ-2011-99KP ze dne 28. 7. 2011 bylo žalobci doručeno fikcí dne 11. 8. 2011. Dne 17. 11. 2011 žalobce reagoval faxem, v němž uváděl, že dne 1. 8. 2011 byl výzvou pošty vyrozuměn o uložení poštovní zásilky. Tvrdil, že je z důvodu nemoci a pracovní soukromého vytížení zaneprázdněn, nemohl zásilku v termínu vyzvednout, a požádal o nové doručení. V dalším doručování převzal zásilku žalobce dne 29. 8. 2011.

Podle § 24 odst. 1 správního řádu jestliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty.

Podle § 24 odst. 2 správního řádu prokáže-li adresát, že si pro dočasnou nepřítomnost nebo z jiného vážného důvodu nemohl bez svého zavinění uloženou písemnost ve stanovené lhůtě vyzvednout, může za podmínek ustanovení § 41 požádat o určení neplatnosti doručení nebo okamžiku, kdy byla písemnost doručena.

V inkriminované věci žalobce tvrdil, že je nemocen, netvrdil však, že dne 1. 8. 2011 byl nepřítomen v místě svého trvalého bydliště. Dále tvrdil, že je z důvodu pracovně soukromého vytížení zaneprázdněn, nemohl zásilku v termínu vyzvednout. Ač tato svá tvrzení nijak nedoložil, žalovaný správní orgán doručoval rozhodnutí znovu. Přitom § 24 odst. 2 správního řádu stanoví pro takový postup podmínky, jednak má adresát prokázat dočasnou nepřítomnost nebo jiný vážný důvod, pro který nemohl bez svého zavinění uloženou písemnost ve stanovené lhůtě vyzvednout. Toto pochybení však nemělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Jako závažnější procesní pochybení soud shledal skutečnost, že žalobce před vydáním rozhodnutí dne 28. 7. 2011 nebyl seznámen s jeho podklady a neměl možnost se k nim vyjádřit. Ze správního spisu vyplývá, že žalovaný dne 19. 7. 2011, tedy cca deset dnů před vydáním rozhodnutí žádost žalobce o zaslání spisového materiálu na územní odbor PČR Břeclav plk. K. nebo plk. C. s tím, že až do 20. 7. 2011 je mimo republiku. Žalovaný však na tuto žádost nijak nereagoval, neumožnil žalobci seznámit se s podklady pro rozhodnutí, a proto řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, zatížil vážnou procesní chybou.

Za hlavní důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí policejního prezidenta ve věcech služebního poměru č. j. PPR-10258-7/ČJ-2011-99KP ze dne 28. 7. 2011, kterým bylo změněno rozhodnutí ředitele Policie České republiky, okresního ředitelství Břeclav ve věcech služebního poměru, č. OŘBV-589/2006 ze dne 23. 8. 2006, seznal soud nepřezkoumatelnost z důvodu nesrozumitelnosti napadeného rozhodnutí. V inkriminované věci bylo řízení o propuštění ze služebního poměru zahájeno a rozhodnuto podle § 106 odst. 1 písm. c) služebního zákona, a žalobce byl seznám podle závěrů služebního hodnocení nezpůsobilým vykonávat jakoukoliv funkci v policii. Takto byl tedy vymezen předmět řízení. V následných řízeních o žalobě a kasačních stížnostech Krajský soud v brně i Nejvyšší správní soud konstatovaly, že tento důvod propuštění v inkriminované věci nemohl být použit, když byl žalobce pravomocně odsouzen. Policejní prezident potom svým rozhodnutím ze dne 28. 7. 2011 změnil rozhodnutí ředitele Policie České republiky, okresního ředitelství Břeclav ve věcech služebního poměru, č. OŘBV-589/2006 ze dne 23. 8. 2006, avšak nezměnil jen právní kvalifikaci použitím ustanovení § 107 odst. 1 služebního zákona, změnil provstupňové rozhodnutí i co do důvodu rozhodnutí, a to z důvodu spáchání trestných činů, z důvodu jiných skutkových okolností. Policejní prezident totiž uvedl, že důvodem propuštění policisty není konstatovaná nezpůsobilost dle závěrů služebního hodnocení, ale uvedl jiný důvod – trestnou činnost policisty. Změnou prvostupňového rozhodnutí byla tedy nejen změněna právní kvalifikace, nýbrž bylo rozhodováno o jiném skutkovém stavu, který byl v rozporu s prvostupňovým rozhodnutím. V odvolacím řízení, resp. rozkladovém řízení, při změně prvostupňového rozhodnutí musí být zachována totožnost skutku, předmětu řízení.

Městský soud v Praze s ohledem na shora uvedené skutečnosti ve věci rozhodl tak, že žalobou napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti rozhodnutí, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Rozhodnutí o náhradě nákladů řízení soud opřel o ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci plný úspěch. Výši náhrady potom určil podle vyhl. č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif), a to tak, že 2.000 Kč činily náklady na uhrazení soudního poplatku.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. února 2014

**JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu**

Za správnost vyhotovení: Kotlanová